

16 — Jao! Gle! Čovek na Mesecu!

Otac i ja sedimo na krevetu i gledamo u tačku na zidu. Ona raste preteći da će da nas proguta. Ustanem i pustim TV. Jao! Gle! Čovek na Mesecu! Puštaju taj jadni snimak već godinama i to sve učestalije. Ali i danas narod voli njegove trapave kretnje. Svaki je njegov korak hvaljen. Oduvek sam mrzeo to govno. Umesto da se samo tako šepuri mogao je da svakome od nas donese po malo od tog zlata tamo gore.

U bezglavoj jurnjavi izgubili smo pojam od čega bežimo, ili čemu stremimo. U svesti nam je jedino bilo da je to što je iza nas ponorno prokletu, a da nam ono ispred nudi spasenje i blaženstvo. Posrtali smo, padali, ustajali, otimali se i grizli. Sunce nas je pržilo, dah palio pluća, a stisnuta zenica žudela za trenutkom tame. Umirali smo na nogama, ali i mrtvi su ustajali i ponovo grabili napred. Potiskivan sve jače završio sam među poslednjima i osećao kako kandže propasti paraju po mojim leđima. A onda, kada me već usled posrtanja zamalo ne izgaziše žurni tabani onih nekoliko što su ostali iza mene, ugledao sam negde u daljini ono zlato, zlato mesečevo. U žilama mi se razbudila nova snaga i grunuh napred. Gazio sam pred sobom, povlačio rukave da bih se još jače otisnuo, zarivao laktove u najmekša tkiva, samo da se probijem, samo da stignem prvi. I uspeo sam. Um mi je postao brilijantan, snaga i brzina gotovo nadljudske, čak su mi se i fiziološka svojstva popravila. Nagrada je bila moja. Postao sam astronaut. Onaj izabrani.

Novine su krašene mojim likom. I samome sebi sam dojadio cerenjem sa ekrana. U prvo vreme sam iznosio servirano, ali sam

se brzo odvezao i počeo da izmišljam koješta. A narod, u svojoj svojoj bedi i jadu, gutao je sve do najveće gluposti. Eto koliko im je bio potreban heroj. Astronomi su nudili svoje otkriće, novo Sunce, kao naše, a za njime i svoje dostignuće, brod na nuklearni pogon za tangencijalna, dodatna ubrzavanja, koji se za svoja bazična ubrzavanja prevashodno oslanjao na gravitaciju planeta. Veličali su i proračun putanje koja se mogla savršeno iskoristiti da bi se obećano moglo dosegnuti. No i pored sve te njihove stručnosti i osmišljenosti propagande nisu uspevali ni da primirišu slavi moje malenkosti. Ljudi su prosto obožavali onog koji će ih povesti u osvajanje novog i svakako boljeg života.

Došao je i taj dan. Krenulo je valjano. Baš kao i Nil proveo sam u Zemljinoj orbiti tačno 2 sata i 33 minuta, a onda sam ponovo aktivirao motore kako bi se brod dovoljno ubrzao da savlada gravitaciju Zemlje. Slagali su da je modul sasvim otporan na nju. Silne ruke majke Zemlje nisu me lako pustile.

„Majko“, pomislih.

Sveštenik je stajao nad grobom i vitlao kandilom. I na odabranoj slici njeno lice je izgledalo izmučeno. Prokleta veštica! I u smrti je umela da glumi. Video sam i oca. Plakao je.

Dostigao sam kritičnu brzinu i tada me je oblio znoj jednako hladan i vreo. Ipak nisam oklevao. Stisnuo sam žuto dugme i više ništa nije zavisilo od mene. Prva nuklearka je grunula i slike su se oko mene izdužile u konfluentne niti. Lomilo me je i kidalo do nastupanja apsolutne tame.

Kada mi se svest vratila i dalje je vladala tama. Nije me strah jeo, tako sam verovao u sebe, doduše i u moć nauke. Ugledao sam

svetlu tačku i zaplivao ka njoj. Ja sam joj se primicao, a ona je izmicala što me je ljutilo. Prišla mi je tek kada sam se zaustavio. Iz nje je izronio čovek blagog lica i pružio mi svoju ruku. Bio mi je poznat od nekud i nešto je u meni zaigralo terajući me da se isko-beljam iz zamke modula, no je razum prevladao. Nije previše čekao. Nestao je u kratkom bljesku.

A onda se sve osvetlilo. Moj modul je plutao oko Novog Sunca. Oko užarenog središta pružali su se jasno razdvojeni plameni slojevi. Svaki bliži središtu bio je užareniji od onog daljeg i u svakom su igrale bezbrojne prelivajuće pege nalik na uljane mrlje na površini vode. Bio sam toliko blizu da sam se čudio kako nisam već spržen.

Tada me je nešto udarilo i shvatio sam da nisam sam u orbiti čudovišne zvezde. Osvrnuo sam se i ugledao stotine, možda hiljade krhotina svakojakih svemirskih letelica. Plutale su i same bespomoćno i beznadežno. Čudo jedna kakvih sve oblika tu nije bilo. Nemoguće je da smo sve ovo već odaslali. Znalo bi se valjda? Nekakva naprava piramidalnog oblika klizila je ka meni i uplašio sam se da će da me zdrobi. Neposredno pre udara jednoj od mojih kamera prikazao se prozor na ovom objektu. Ugledao sam užasnutog šimpanzu odevenog u opremu nalik na oklop srednjovekovnog viteza. Kada je tresnulo kamere su za kratko izgubile sliku. Udarac me je odbacio nešto bliže zvezdi. Usledila je kiša novih udara, ali daleko lakših i nekako mekših. Oko mene su sada plutale hiljade mrtvih tela. Većina je bila antropomorfna, ali bilo je tu i svakavih nezamislivih, ili delimično prepoznatljivih obličja. Tada sam primetio da ipak daju znake života čineći slabe i bezvoljne kretnje.

Jedno od njih se otrglo i ustremilo ka meni. Lebdelo je između krhotina samo pokrovom mrtvačkim ogrnuto. Za njime su klizile ordije njemu sličnih. Zagledao sam se u iskeženo lice mrtvaca predvodnika.

„Oče“, pomislih.

Da, to je bio on. Žudeo je za mojim zagrljajem, ali me nije mogao dosegnuti zbog oklopa moje olupine. Dugo su kloparale njegove kosti po neumoljivoj metalnoj oplati, a onda se izgubilo u mutavom kolu nebrojenih lešina.

Osetih se tada nekako usporenim i izduženim poput slike u ribljem oku. Nekakva sila je povukla moj modul i vratila ga među ostale ostatke zaludnih stremljenja. I tako. Nikad spoznavši Boga. Ostadosmu tu. Vrteći se zanavek. U limbu.